

Jacoba van Beieren

LANG GELEDEN WOONDE Jacoba in een van de mooiste en grootste kastelen van het land. Jacoba's vader was heer en meester in heel Holland, Zeeland, Henegouwen en Beieren.

Jacoba was een meisje met een eigen willetje.

Op een dag zei de vader van Jacoba: 'Lieve dochter, ik moet je iets vertellen. Over een poosje breng ik je naar het paleis van de koning van Frankrijk. Ik heb met hem afgesproken dat je met zijn zoon gaat trouwen.'

'Maar ik ben pas vijf!' zei Jacoba boos. Ze stampte met haar voet op de grond. Dat kon ze goed. En als ze dat deed, kreeg ze altijd haar zin. Nou ja, bijna altijd.

'Je wilt toch wel in een paleis wonen, bij een echte koning?' vroeg haar vader vriendelijk.

'Als ik dan maar een echte prinses word,' zei Jacoba. Haar vader knikte.

Jacoba verhuisde naar Frankrijk en groeide daar op met prins Jan. Ze woonden samen in een paleis. Jan verwende Jacoba met prachtige cadeaus. Ze kreeg een nachtegaal in een gouden kooi. Ze kreeg prinsessenjurken die met goud waren geborduurd. En ze kreeg kostbare juwelen uit Parijs.

Toen Jacoba vijftien jaar was, trouwde ze met Jan. Ze waren heel gelukkig samen. Maar op een

dag ging alles mis. Jan werd ziek en stierf. En ook Jacoba's vader ging dood. Arme Jacoba. Ze was nu gravin van Holland en Zeeland en hertogin van Beieren. Maar wat was ze alleen!

De familie zocht zo snel mogelijk een nieuwe man voor haar. Ze vonden een nieuwe Jan: Jan van Brabant. Jacoba kende Jan wel, want hij was haar eigen neef. Hij was dertien jaar en hij was helemaal niet aardig tegen haar. En dus zei Jacoba: 'Nee, ik trouw niet met mijn neef.'

Maar hoe Jacoba ook schreeuwde en stampvoette, haar familie hield vol. Jacoba moest trouwen met een graaf van dertien.

Elke dag maakten Jacoba en Jan ruzie. 'Je moet naar me luisteren!' riep Jacoba dan. 'Ik ben al vijftien en jij bent pas dertien.'

'Wat kan mij dat schelen,' zei Jan. 'Ik ben een man.' Jan was een pestkop. Hij was slim en gemeen.

Achter haar rug om gaf hij al haar land weg. Toen Jacoba daarachter kwam, had ze bijna niets meer. Ze was een gravin zonder land geworden.

'Ik ga van je weg!' gilde Jacoba. En huilend vertrok ze naar Engeland.

Daar vond ze al snel een nieuwe man. Het was een hertog deze keer.

Samen met haar nieuwe man voer Jacoba naar Gent. Ze was vast van plan al haar land terug te veroveren. Maar haar plan mislukte. Ze werd opgesloten in een kasteel met dikke muren en tralies voor de ramen. Jacoba was woest en riep: 'Dit is mijn land!' Maar hoe ze ook schreeuwde, niemand luisterde naar haar.

Gelukkig kwamen een paar oude vrienden Jacoba opzoeken in het kasteel. Samen bedachten ze een geheim plan om Jacoba te bevrijden. Een paar dagen later kwamen de vrienden opnieuw op bezoek. Onder hun jassen smokkelden ze mannenkleden mee naar binnen. 'Snel, trek deze kleden aan,' zeiden ze. Jacoba trok een mannenbroek aan, een mannenvest en mannenschoenen. De vrienden moesten lachen: 'Je ziet eruit als een echte kerel.' Samen wandelden ze naar buiten. Het viel niemand op dat er onder die mannenkleden een echte gravin verstopt zat.

Jacoba was vrij. Ze ging naar Schoonhoven, naar Gouda en naar Vianen. Ze vertelde iedereen: 'Ik ben Jacoba van Beieren. Ik ben jullie gravin. Jullie moeten mij gehoorzamen.' 'Nee, hoor,' zeiden de mensen, 'dit land is van Filips de Goede. Hij is onze baas.'

Jacoba liet soldaten voor zich vechten. Maar wat zij ook bedacht, haar soldaten verloren elk gevecht.

Op een dag, in Delft, kwam Jacoba Filips de Goede tegen.

'Ik ben Jacoba van Beieren!' riep ze. 'Je weet toch wel dat deze stad en dit land eigenlijk van mij zijn?'

'Maak je niet zo druk,' zei Filips. 'Ik ben veel sterker dan jij. Ik heb meer geld en meer soldaten.'

'Je moet mij gehoorzamen!' schreeuwde Jacoba. 'Ik ben de gravin van Holland. Ik was hier eerder dan jij.' En ze stampte met haar voet.

'Weet je wat,' zei Filips de Goede, 'je mag tegen iedereen zeggen dat je de gravin van Holland bent. Zogenaamd ben jij de baas. Maar de mensen moeten gewoon doen wat ik zeg.'

Jacoba gaf Filips zijn zin.

'Vrede?' vroeg Filips.

'Ja, vrede,' zei Jacoba. Ze gaf Filips een zoen. 'Afgesproken.'

Zo bleef Jacoba gravin van Holland. Maar eigenlijk hoefde niemand naar haar te luisteren. Zelfs niet als ze ging schreeuwen of stampvoeten.

En zo... is het echt gebeurd.